

TÍTULO: Trémulo sufrimento

LEMA: De certo, a vida ía en serio

Incombustible,
narcotizante.

Tentando precisar o que dura un segundo
un suspiro no ar

observei que se prolonga
no contacto dun bico ao alborecer.

Toquei o ceo coa punta dos dedos,
xusto á beira do abismo;

acariñando o meu talón a hecatombe que baixo os meus pés se abría.

Sofíei con verte
espido no infinito discorrer das canles.

Espertei
no silencio do baleiro das miñas sabas
nunha escura noite de alboradas.

Sentín a soidade calcificándose nos ósos,
debilitando o pulso ata chegar a rigor mortis.

Precisei do estímulo dun bico
para voltar ós recordos que no alén se disiparan.

Amorodos vermellos nas dedas
sentindo as espiñas da túa envelenada rosa
arrincada do xardín prohibido.

Abriuse a aorta
botei man afanosa de atopar axuda pra nos salvar.

Sofíei cos ocos,
co baleiro cheo de recordos que deixaches no meu berce
alicerce pasaxeiro.

Imaxíneinos xuntos,
gozando do atardecer dos tempos
e das engurras da túa cara ao sorrir.

Píntete cos ollos pechados
cegos de luz da túa mirada,
edulcorante do meu café cada mañá.

Peitei os teus irregulares cabelos,

ao seu antollo movidos polo vento
sentindo cada fólculo como meu.
Achei o valor do infinito
o sentido da dirección do vento,
a orixe do universo
e o porqué do amor presente en cada célula.
Chorei bágoas de sangue imaxinándote lonxe,
a dous metros baixo terra exactamente.
Doeu a túa ausencia
doeron os soños baseados no irregular terreo das mentiras
e con promesas de espuma por cementos do teu teatro.
Ficas agora fóra.
O fío do teu coitelo crávase na aurícula do teu recordo.
Infartos de cólera e hidrofobia contida
agóchanse na gaiola do recordo.
Só fora trémulo sufrimento.